2. Sagsøgte betaler samtlige sagens omkostninger.

Galmot Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. marts 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

D. Louterman

Fuldmægtig

Y. Galmot

Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT C. O. LENZ FREMSAT DEN 23. FEBRUAR 1984 [1]

Høje Domstol.

A — Sagsøgeren i den sag, jeg i dag skal tage stilling til, Adam Buick, ønsker med sagsanlægget at opnå en forbedring af sin indplacering i lønklasse fra ansættelsestidspunktet. Han blev i januar 1974 ansat ved Kommissionen som tjenestemand på prøve i lønklasse A 7/3 og blev i januar 1978 forfremmet til lønklasse A 6.

Ved skrivelse af 27. april 1981 ansøgte sagsøgeren om med tilbagevirkende kraft at blive indplaceret i lønklasse A 6/1, idet han henviste til den af Kommissionens generaldirektør for personale og administration i marts 1981 offentliggjorte »Beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin« af juni 1973 (herefter benævnt indplaceringskriterier). Han gjorde gældende, at han med mere end otte års faglig erfaring opfyldte kriterierne for således at blive indplaceret i en højere lønklasse. I juni 1965, fire år efter afsluttet gymnasieuddannelse, bestod han en universitetseksamen. Siden september 1965 havde han været beskæftiget med relevant arbejde. Følgelig kunne han ved ansættelsen ved Kommissionen se tilbage på otte års faglig erfaring.

Den 11. maj 1981 meddelte Kommissionens indplaceringsudvalg ham, at i tilfælde af et kortvarigt treårigt universitetsstudium, som det af sagsøgeren afsluttede, vurderes det første år med beskæftigelse som et *fjerde studieår.* Derfor kan alene perioden fra juni 1966 til begyndelsen af 1974, altså 7½ år, tages i betragtning som faglig erfaring. Der er derfor ikke anledning til at foreslå omplacering.

1 — Oversat fra tysk.

Sagsøgeren indgav derefter rettidigt en forskriftsmæssig administrativ klage. Han anførte nu, at han i december 1961 havde afsluttet sin gymnasieuddannelse med en adgangsprøve til Oxford University og i oktober 1962 havde påbegyndt sit studium. Følgelig burde hans beskæftigelse fra december 1965 anerkendes som faglig erfaring.

Da ansættelsesmyndigheden den 23. november 1982 afviste hans klage, har sagsøgeren den 16. februar 1982 anlagt sag til prøvelse af afgørelsen med påstand om, at sagen henvises til Kommissionen med henblik på fornyet behandling i overensstemmelse med den afsagte dom. Endvidere har han nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes at afholde samtlige sagens omkostninger.

B — I det følgende skal jeg tage stilling til disse påstande.

1. Formaliteten

Som formalitetsindsigelse kan anføres, at sagsøgeren først for nylig har anfægtet den indplacering, som fandt sted i 1974, og som ikke i den mellemliggende periode har været bestridt. Som fastslået af Domstolen i Blomefield-sagen [1] og Michael-sagen [2] må offentliggørelsen i marts 1981 af indplaceringskriterierne betragtes som *en ny faktisk omstændighed*, som med rette danner nyt udgangspunkt for de i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 ff. fastsatte frister. Ansættelsesmyndigheden har ligeledes antaget, at sagsøgerens ansøgning om omplacering i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1, er rettidigt forelagt. Da sagsøgeren har overholdt de i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 foreskrevne klage- og søgsmålsfrister, må sagen kunne antages til realitetsbehandling.

2. Realiteten

Den anfægtede afgørelse, hvorefter sagsøgerens ansøgning om indplacering i lønklasse A 6 med tilbagevirkende kraft blev afslået, må derfor annulleres som retsstridig, hvis ansættelsesmyndigheden til skade for sagsøgeren har fraveget de regler, som den selv har opstillet som beregningsgrundlag for uddannelse og faglig erfaring, for så vidt reglerne er forenelige med tjenestemandsvedtægten.

a) Ifølge disse regler kan ansættelsesmyndigheden indplacere den valgte ansøger i lønklasse A 6, såfremt han kan dokumentere at have *mindst otte års* relevant faglig erfaring.

b) Indplaceringskriteriernes artikel 2, stk. 2, lyder således: »Den faglige erfaring vurderes under hensyntagen til den stilling, der skal besættes, og til ansøgerens beskæftigelse forud for ansættelsen«. Stk. 3 bestemmer: »Den faglige erfaring regnes *fra tidspunktet for erhvervelsen af det første eksamensbevis*, der i henhold til vedtægtens artikel 5 giver adgang til den kategori, hvori den pågældende stilling skal besættes«. Således kan der som faglig erfaring kun tages hensyn til den for den ledige stilling relevante beskæftigelse, som faktisk er udøvet i perioden fra bestået universitetseksamen til ansættelsen ved Kommissionen.

Under henvisning til disse kriterier kan sagsøgeren ubestrideligt dokumentere mere end otte års faglig erfaring i indplaceringskriteriernes forstand.

1 — Dom af 1. 12. 1983 i sag 190/82, Adam P. H. Blomefield mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1983, s. 3981.

2 — Dom af 1. 12. 1983 i sag 343/82, Christos Michael mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1983, s. 4023.

c) Under påberåbelse af ordlyden af punkt 2, litra a), andet afsnit, i bilag II, hvori det bestemmes, at »i tilfælde af et *kortvarigt* universitetsstudium medregnes den eventuelle faglige erfaring således først fra *afslutningen af det 4. år* efter studentereksamen«, har sagsøgeren gjort gældende, at hans faglige erfaring burde være beregnet fra december 1965. Ventetiden fra den beståede adgangsprøve til Oxford University, som faldt sammen med skoleafslutningen i december 1961, til studiets påbegyndelse i oktober 1962 kan ifølge sagsøgerens indlæg forklares ved, at ansøgningerne til det af ham søgte legat til Oxford kun behandles hvert år i december.

Ifølge sagsøgtes oplysninger har indplaceringsudvalget derimod fulgt følgende *praksis* ved beregning af den faglige erfaring i tilfælde af et kortvarigt universitetsstudium: en ansøger, som har afsluttet et treårigt studium, som er påbegyndt umiddelbart efter studentereksamen, får godskrevet den eventuelle faglige erfaring fra afslutningen af det fjerde år efter studentereksamen, jfr. punkt 2, litra a), i bilag II. For så vidt angår ansøgere, som ikke havde påbegyndt deres studium umiddelbart efter afslutningen af studentereksamen, eller som havde afbrudt studieforløbet, blev den periode på fire år, som i medfør af punkt 2, litra a), i bilag II, tages i betragtning som »varighed af universitetsstudiet«, forlænget med et tilsvarende tidsrum.

For så vidt angår sagsøgeren, hvis studier varede fra oktober 1962 til juni 1965, gik indplaceringsudvalget, således som det fremgår af den anfægtede afgørelse, ud fra, at det umiddelbart efter studietiden følgende år ikke kan godskrives som faglig erfaring, hvorfor udvalget kom til det resultat, at der højst kunne godskrives 7½ års faglig erfaring, nemlig perioden fra juni 1966 til januar 1974.

d) Det afgørende spørgsmål i sagen er herefter, om den af sagsøgte fulgte praksis kan betragtes som forskriftsmæssig.

I denne sammenhæng må det medgives sagsøgeren, at den i hans tilfælde trufne afgørelse ikke umiddelbart kan støttes på ordlyden af punkt 2, litra a), andet afsnit, i bilag II. Det er ligeledes rigtigt, at indplaceringsudvalgets praksis, der er sammenfattet i bilag II, indebærer, at der her er tale om et *bundet skøn.*

På den anden side kan der — som fastslået af Domstolen i Blomefield-dommen [1] og Michael-dommen [2] — ikke i sådanne interne direktiver fastsættes regler, der fraviger vedtægtens bindende bestemmelser. Følgelig kan sådanne regler kun fortolkes i overensstemmelse med vedtægten.

Ifølge tjenestemandsvedtægten skal samtlige tjenestemænd imidlertid sikres samme behandling under lige vilkår. Derfor bestemmer vedtægtens artikel 5, stk. 3, som der utrykkeligt henvises til i indplaceringskriterierne, at »tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår«.

Som det fremgår af præamblen forfølger indplaceringskriterierne samme mål, nemlig »at garantere, at der gælder samme betingelser for ansættelse og karriereforløb for tjenestemænd, som hører til samme kategori eller tjenestegruppe«. Denne målsætning opfyldes ikke mindst ved, at indplaceringsudvalget

1 — Dom af 1. 12. 1983 i sag 190/82, Adam P. H. Blomefield mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1983, s. 3981.

2 — Dom af 1. 12. 1983 i sag 343/82, Christos Michael mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1983, s. 4023

som anført i punkt 2, litra a), i bilag II bestræber sig på, i betragtning af de forskelle, der er konstateret i medlemsstaterne med hensyn til varigheden af universitetsstudier, at nedsætte den herved fremkaldte forskel ved beregningen af den faglige erfaring fra fem til to år.

Da den beregning af den faglige erfaring, som sagsøgte har foretaget i den foreliggende sag, er i overensstemmelse med dette formål, kan den ikke anfægtes.

Ordningens således beskrevne mål nås derimod ikke, hvis også ventetiden fra december 1961 til oktober 1962 — som krævet af sagsøgeren — ligeledes anerkendes som uddannelse. En sådan fremgangsmåde ville, som med rette anført af sagsøgte, indebære, at den faglige erfaring, som kan medregnes, forlænges med perioder, som hverken kan anses for universitetsuddannelse eller som relevant faglig erfaring, og hvis varighed er afhængig af de enkelte tilfælde. Herved ville der imidlertid ske en forskelsbehandling af alle andre ansøgere, om hvem det gælder, at alene universitetsstudiets faktiske varighed og den erhvervede faglige erfaring tages i betragtning.

e) Heroverfor har sagsøgeren anført, at denne praksis stiller ham ringere, da han på grund af legatet var tvunget til at affinde sig med ventetiden fra december 1961 til oktober 1962. Ifølge de førnævnte betragtninger må man imidlertid gå ud fra, at der ved indplaceringen kun tages hensyn til den faktiske uddannelse og/eller faglige erfaring. Derfor er det irrelevant, om sagsøgeren ikke havde mulighed for at undgå ventetiden fra skoleafslutningen i december 1961 til påbegyndelsen af studiet i oktober 1962. Det ville i alt fald være uforeneligt med tjenestemandsvedtægtens formål at tage denne periode i betragtning.

f) Ifølge den af sagsøgte foretagne beregning, som ikke kan anfægtes, kan sagsøgeren ikke dokumentere, at han havde mindst otte års faglig erfaring som krævet for indplacering i lønklasse A 6. Allerede af denne grund må påstanden tilbagevises som ugrundet. Herefter er det ufornødent at tage stilling til det af Kommissionen yderligere rejste spørgsmål, om sagsøgeren havde haft krav på indplacering i den nævnte lønklasse, såfremt han havde haft den nødvendige faglige erfaring.

3. Sagens omkostninger

Hvis sagen får dette udfald, tilpligtes hver part i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, og artikel 70 principielt at betale egne omkostninger. Under påberåbelse af Michael-dommen [1] har sagsøgeren imidlertid nedlagt påstand om, at disse bestemmelser fraviges. Jeg ser imidlertid ingen grund til at give ham medhold heri, da han må have vidst, at hans krav, som støttes på en uklar bestemmelse, klart er uforeneligt med ordlyden af andre bestemmelser i indplaceringskriterierne samt med vedtægtens formål.

C — Jeg skal derfor sammenfattende foreslå, at sagsøgte frifindes, og at hver part betaler sine omkostninger.

1 — Dom af 1. 12. 1983 i sag 343/82, Christos Michael mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1983, s. 4023.